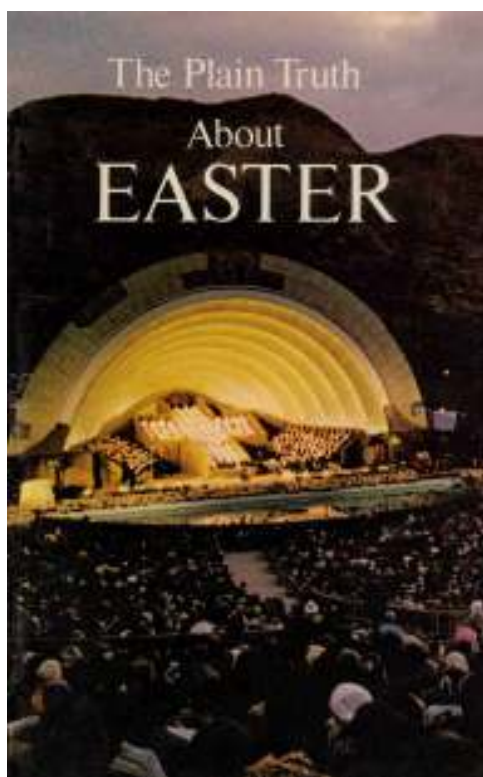

Prava Istina O Uskrsu

od
Herbert W. Armstrong

Sve u šta verujete - da li znate zašto? Iz kog razloga činite određene stvari? Verovatno nikad ne zastanete da postavite sebi takva pitanja. Od malena ste naučeni da prihvatite Uskrs kao najveći hrišćanski praznik, uz pretpostavku da "Veliki časni uskršnji post", "Sveta nedelja", "Veliki petak", farbanje uskršnjih jaja, pogača sa krstom, pa i odlazak u crkvu na Uskršnju nedelju, predstavljaju istinitu hrišćansku religiju! Usled našeg ljudskog instinkta da slepo sledimo druge ljude i njihove običaje, većina nas veruje u mnoge neistine, grešimo u mnogo čemu, mada pretpostavljamo da je sve što činimo ispravno, čak i da je to svetinja!

Paganska boginja Ištar

Na engleskom se Uskrs kaže "Easter". Ljudi čiji je to maternji jezik su navedeni da misle kako ta reč znači "vaskrsenje Hristovo"! Već 1600 godina ceo svet uči kako je Isus ustao iz mrtvih u nedelju ujutru. To je samo jedna od

bajki na koje apostol Pavle upozorava čitaoce Novog Zaveta. Isus nije vaskrsao u nedelju! "Easter" je malčice izmenjena engleska verzija za ime stare asirsko - vavilonske boginje Ištar koja potiče iz drevne teutonske mitologije, u kojoj je poznata kao "Ostern". Feničani su je zvali Astarte, a u srpskom prevodu Starog Zaveta ova paganska boginja se spominje pod imenom "Astarota". Astarota (Ištar) je mitološka supruga boga sunca - Vala. Svevišnji Bog je u Bibliji (Starom Zavetu) proglasio kult boga Vala za najodvratniji paganski idolopoklonički običaj! "Webster Dictionary", najpopularniji leksikon na engleskom jeziku, jasno otkriva da pojam "Easter" ima pagansko poreklo.

Apostoli su držali Pashu

"Svetski almanah za 1968." objavio je sledeći tekst:

"U drugom veku naše ere među Hrišćanima u Maloj Aziji (što će reći u Efesu, Galatiji i gdegod je apostol Pavle osnovao takozvane "neznabožačke" (nejevrejske) crkve) Uskrs se držao 14. Nisana - sedmog meseca u jevrejskom (civilnom) kalendaru". Drugim rečima, u prošlosti, taj praznik se slavio četrnaestog dana u **prvom** mesecu po svetom kalendaru. Tada nije nosio ime po paganskom božanstvu Astaroti, nego kao što piše u Delima apostolskim 12:4 - Pasha!

Isus, prvi apostoli i preobraćeni "neznabožački" Hrišćani držali su Pashu, Praznik beskvasnih hlebova, Pentekost (Pedesetnice ili Dan prvina) i svete praznike koje je Bog **zauvek** ustanovio (Dela apostolska 2:1; 12:3; 18:21; 20:6, 16 i Prva Korinćanima 5:7-8 i 16:8). Pasha, koja se slavila u ranoj istinitoj Crkvi, predstavlja pomen na raspeće Isusa Hrista (Jevanđelje po Luci 22:19), a datum kada se to drži nije Uskršnja nedelja, niti određeni dan u sedmici. Svake godine Pasha pada u različite dane. Pavle upozorava obraćenike iz redova neznabožaca da se ne vraćaju na ponovno držanje paganskih svetkovina, među njima i Uskrsa (Galatima 4:9-10).

Kako se onda jedan takav paganski festival uvukao i učvrstio u narodima koji ispovedaju hrišćanstvo? Bićete iznenađeni kada saznate istorijat Uskrsa! Ali, prvo obratite pažnju na pravo poreklo i prirodu tog praznika.

Haldejska pozadina Uskrsa

Aleksandar Hislop u knjizi "Dva Vavilona" kaže: "Uskrsu na samom njegovom čelu piše haldejsko poreklo. Uskrs ("Easter") je glavom i bradom **Astarota**, a to je jedna od titula boginje Beltis, carice nebeske..." (str. 103).

Drevni narodi su nadevali različita imena istim paganskim božanstvima. Feničani su tu boginju zvali Astarota. Ista se pojavljuje pod imenom "Ištar" na spomenicima iz stare asirske prestonice Ninive koje je otkrio Lajard prilikom arheoloških iskopavanja (Ostin Lajard, "Niniva i Vavilon", tom II, str. 629). Bog Val (spomenut u Starom Zavetu), poznat je i po imenu "Moloh". Večni Bog je osudio cara Solomuna zbog prinošenja žrtava Molohu i drugim paganskim bogovima (Prva Knjiga o carevima 11:1-11, naročito 7. stih gde je Moloh nazvan "gadam"). Zbog toga je Solomunovom sinu bilo oduzeto izraelsko carstvo.

Val - oličenje sunca - je glavno božanstvo u drevnom haldejskom idolopokloničkom sistemu obožavanja sunca, a Astarota je njegova pratilja, to jest žena. Hislop piše: "Festival poznat kao Uskrs, o kome piše 'Istorija Crkve', u trećem i četvrtom veku prilično se razlikovao od ovog koji danas slave rimska i protestantske crkve. U to vreme ovaj praznik nije bio poznat po imenu koje bi ukazivalo na boginju Ištar ili vaskrsnuće boga sunca, već su ga zvali - Pasha! Mnogi koji ispovedahu hrišćansku religiju svetkovali su Pashu od najranije pojave hrišćanstva. U početku, Pasha se slavila kada i jevrejski Pesah - dan kada je raspet Hristos. Ona nije idolopokloničkog karaktera, niti joj prethodi post" ("**Dva Vavilona**", str. 104).

Poreklo "Velikog časnog uskršnjeg posta"

"Stoga je potrebno znati da nikakav post nije postojao dokle god je izvorna crkva držala do svog savršenstva" napisao je Johanes Kasijan u petom veku, u knjizi "Prva teološka konferencija, glava 30". Isus nije imao običaj da posti četrdeset dana pred Uskrs, niti je takav period postojao u vreme apostola i prvobitne istinite Crkve Božije. Odakle onda potiče taj običaj?

"Običaj četrdesetodnevnog uzdržavanja u postu direktno je preuzet od poklonika vavilonske boginje Ištar. Ovakav prolećni post još uvek drže Jezidi, paganski obožavaoci Đavola u Kurdistanu, koji su nasledili taj običaj od svojih nekadašnjih gospodara - Vavilonaca. Meksički pagani su se pridržavali četrdesetodnevnog posta koji se slavio i u Egiptu" ("**Dva Vavilona**", str. 104-105). U stvari, u Egiptu se četrdesetodnevni post upražnjavao izričito u slavu boga Ozirisa, u Siriji poznatog kao Adonis, a u Vavilonu kao Tamuz (Džon Lendsier, "Sabejska istraživanja", str. 111-112).

Da li shvatate šta se dogodilo?! Svevišnji Bog je zapovedio svom narodu da zauvek slavi Pashu (Druga knjiga Mojsijeva 12:24)! Ta zapovest data je Izraelcima još dok su boravili u Egiptu, to jest pre nego što je sklopljen stari zavet - takozvani Mojsijev zakon! Pre nego što je Isus Hristos razapnut na krst, starozavetna Pasha je predstavljala ilustraciju (prototip) smrti kojom On treba da umre za oprostjenje naših greha. Na svojoj poslednjoj Pashi, Isus je **promenio** simbole tog praznika, pa je tako jagnječju krv zamenio vinom, a jagnje beskvasnim hlebom. Isus nije ukinuo Pashu; samo je promenio njene simbole! Svi Njegovi apostoli i pravi hrišćani u prvom veku nove ere držali su taj praznik svakog prvog meseca (četnaestog dana) u godini po svetom kalendaru. Današnja Pasha predstavlja pomen na Hristovu smrt. Svake godine na to veče, istiniti hrišćani reafirmišu svoju veru u krv Isusa Hrista, koja je prolivena za oprostjenje ličnih greha i Hristovo telo, koje je izlomljeno zarad ličnog fizičkog isceljenja.

Da li sad shvatate šta se u stvari dogodilo? Svi narodi su, budući prevareni, izbacili praznik koji je Bog zauvek uspostavio kao spomen na smrt istinitog Spasitelja koji je umro za naše grehe i tu uredbu zamenili paganskim festivalom koji služi kao pomen krivotvorenom "spasitelju" i posredniku između Boga i ljudi - Valu - bogu sunca koji nosi ime po svojoj mitskoj ženi, boginji Ištar! Ištar nije niko drugi do carica iz starog veka Semiramida, koja se prevarom podmetnula kao žena boga sunca i postala paganski idol - "carica nebeska".

Sve ovo nema nikakve veze sa hrišćanstvom, nego je do srži pagansko! Milioni ljudi, žrtve ove obmane, navedeni su da slave takav vid bezbožnog idolopoklonstva i, tako prevareni, misle da odaju slavu Isusu Hristu, Sinu Boga našeg Stvoritelja! Uskrs nije praznik u čast Isusa Hrista! Svako od nas je, poput ovce, sledio milione drugih ljudi kada je u pitanju držanje tog običaja. Ali "ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad zapoveda svim ljudima svuda da se pokaju" (Dela apostolska 17:30).

Farbanje jaja

Da li znate da obojena jaja, u mističnim obredima starog Vavilona, imaju određenu ulogu, baš kao i u današnjem vaskršnjem slavlju? Eto još jednog paganskog običaja! Edvard Dejvis, u svojoj knjizi "Mitologija i obredi britanskih Druida" piše da su stari Druidi svuda nosili jaja sa sobom, pošto je to sveta amajlija njihovog idolopokloničkog reda. Jaja su svetinja kod mnogih drevnih civilizacija i sastavni deo religijskih ceremonija starih Egipćana i naroda sa Bliskog istoka. Džejms Bronvik piše:

"Jaja su se kačila u egipatske hramove. Bunsen skreće pažnju na svetovno jaje, simbol bujnog života koji izvire iz usta velikog boga egipatske zemlje.

Venus Ištar izlegla se iz mističnog vavilonskog jajeta koje je palo sa neba u reku Eufrat. Ofarbana jaja predstavljala su sveti uskršnji prinos u Egiptu. Isti običaj održao se do današnjeg dana u Kini i Evropi. Uskrs ili proleće slavio se u čast preporoda neba i zemlje" ("Egipatska verovanja i savremena misao", str. 211-212).

Zašto ljudi, koji za sebe veruju da su hrišćani, farbaju jaja na Uskrs? Da li to čine pod pretpostavkom da Biblija nalaže ili zapoveda takav bezbožni običaj? U Novom Zavetu nema ni spomena o farbanju jaja za Uskrs! Izvesno je da Hristos nije uveo takav običaj. Apostoli i prvi hrišćani nisu činili išta što bi naličilo na takvu praksu. Zašto onda upražnjavati takav običaj u današnje vreme? Zašto slediti paganizam, dok istovremeno pokušavate sebe da ubedite da ste hrišćanin, kada je već sam Bog nazvao takve običaje "gadovima"!?

Uskršnje bogoslužjenje na uranku

Da li mislite da je uskršnja služba prilikom izlaska sunca predivna? Slušajte - Bog je pokazao grehe Svog naroda proroku Jezekilju u jednoj viziji, proročanstvu za današnje vreme:

"Jesi li video, sine čovečiji?" kaže Bog. "Još ćeš videti **većih gadova** od tih (Jezekilj je upravo video one koji smatrahu sebe Božijim narodom kako obožavaju idole). I odvede me (u viziji) u trem unutrašnji doma Gospodnjeg i gle... između trema i oltara beše oko dvadeset i pet ljudi... **licem k istoku i klanjahu se suncu prema istoku**. Tada mi reče: jesi li video, sine čovečiji?... Zato ću i ja učiniti u gnevu, neće žaliti oko moje, niti ću se smilovati, i kad stanu vikati iz glasa u moje uši, neću ih uslišiti" (Knjiga proroka Jezekilja 8:15-18).

Da li ste shvatili šta je najgadnije od svega u toj Jezekiljevoj viziji? Običaj identičan onome što milioni ljudi izvode u ranim jutarnjim časovima na Uskršnju nedelju - bogoslužjenje dok izlazi sunce! Tokom tog obreda oni stoje licem prema istoku, dok se sunce pomalja iza horizonta i klanjaju se bogu sunca i njegovoj mitskoj idolopokloničkoj pratilji - boginji Ištar! Da! Prevareni da veruju da je to hrišćanski običaj, svakog Uskrsa milioni ljudi učestvuju u identičnom obliku drevnog sistema obožavanja sunca, klanjajući se bogu sunca - Valu! Celokupna Biblija otkriva da je večnom Bogu Stvoritelju najgadniji takav čin idolopoklonstva!

Kako se Uskrs uvukao u crkvu?

Videli smo poreklo Uskrsa i ranu istoriju tog praznika. Sada se postavlja pitanje kako je takav paganski festival dospelo u nominalnu hrišćansku religiju gde je zamenio Božiju uredbu? Pre nego što otkrijete zapanjujuću priču o velikoj prevari, imajte na umu dve činjenice: prvu - da Isus i apostoli nisu predskazali da će istinita novozavetna Crkva uživati univerzalnu popularnost, već činjenicu da će velika većina u njoj OTPASTI OD ISTINE. U pismu Solunjanima Pavle prorokuje sveopšti OTPAD od vere koja je data jednom za svagda rečima "već radi tajna bezakonja". Apostol je napisao te reči dvadesetak godina nakon osnivanja hrišćanske Crkve, pri čemu je mislio na iste one "haldejske tajne" u kojima su glavni praznici Uskrs i Božić (Druga Solunjanima 2:7); drugu - iako je Isus izjavio u Novom Zavetu da kapije pakla neće nadvladati Njegovu Crkvu, ipak je preokrenuo da će to biti "malo stado"; i da Njegova Crkva nikada neće biti neka velika, brojna, popularna i univerzalna organizacija (Jevanđelje po Luci 12:32). Svet ne može da shvati *upravo tu činjenicu!*

Istinita i lažna crkva

Novozavetno proročanstvo opisuje dve crkve. Otkrivenje 17 konkretno govori o velikoj, moćnoj univerzalnoj crkvi, koja je deo ovoga sveta i koja zapravo upravlja politikom mnogih naroda, udruženim snagama sa "svetim Rimskim carstvom". U proročanstvu ta crkva je predstavljena sa velikom pompom koja prati njen nastup i rituale, okićena porfirom, skerletom i zlatom, ponosita, svetska i nadmena. Knjiga Otkrivenja takođe prikazuje ovu crkvu kao univerzalnog prevaranta, čijim su lažnim doktrinama duhovno opijeni svi narodi! Njena paganizovana učenja i običaji su do te mere otupeli moć duhovnog poimanja narodâ, da ljudi uopšte nisu u stanju da jasno razluče šta je istina! Ta crkva se hvali kako je prava, a u isto vreme je pijana od krvi svetih mučenika koje je pobila! Kako joj je onda uspelo da prevari ceo svet kao što je predskazala Božija Reč? Protestantski svet sigurno nije zavarano! Nažalost, jeste!

Obratite pažnju na peti stih u 17. poglavlju! Ta crkva je **majka!** Njene kćerke, crkve koje su je napustile iz protesta, u suštini su deo iste familije po svojim paganskim doktrinama i običajima! I one su deo sveta, aktivno učestvuju u svetskoj politici koja je njihovu majku učinila "kurvom"! Čitava ta otpadnička familija - majka sa preko 400 srodnih i međusobno podeljenih denominacija u kojima vlada potpuna doktrinalna zbrka, ali i potpuno jedinstvo po pitanju glavnih paganskih doktrina i praznika - ima jedno porodično ime! One za sebe kažu da su "hrišćanske", ali Bog ih naziva drukčijim imenom: "Tajna: veliki Vavilon"! Gde se onda krije istinita Crkva?

Mala i raštrkana ISTINITA Crkva

Da li se izopačila i istinita Božija Crkva, crkva koju predvodi Hristos - njena živa Glava? Da nije i ona jednostavno otpala u gore opisani sistem? Ne! Kapije pakla (smrti) nikada nisu i neće prevagnuti protiv istinite Crkve Božije. Istinita Crkva nikada nije otpala od istine, niti se ugasila, ali je proročanstvo ilustruje kao "**malo** stado". Novi Zavet opisuje tu crkvu kao organizaciju koju velike i popularne crkve neprekidno progone i preziru zato što ona nije **od** ovog sveta, ne učestvuje u svetskoj politici - jednom rečju, drži se neokaljana od tog istog sveta! Prava crkva oduvek drži Božije Zapovesti i veru Isusovu (Otkrivenje 12:17). Ona slavi Božije praznike, a ne paganske svetkovine. Njena snaga dolazi od Duha Božijeg, ali ona **nikada** nije postala velika i popularna kao što svet to pretpostavlja! Ta Crkva oduvek postoji, čak i dan danas! Ali kuda se dela ta crkva? Gde je nestala u srednjem veku i gde se nalazi danas?

Pre svega, ne zaboravite da istinita Crkva nikada nije postala velika, politički moćna i u svetu poznata organizacija. Ona je duhovni organizam - nepolitička organizacija - koja se sastoji od onih ljudi čija je srca i živote promenio Duh Božiji, bez obzira na to da li su oni vidno okupljeni na jednom mestu ili rasejani po svetu. Pod udarima neprestanog progona i otpora organizovanih sila ovoga sveta, bilo je teško za ljude u toj Crkvi da ostanu udruženi i organizovani pod "istom kapom". Danilo je prerekao da će istiniti Božiji narod da bude rasejan po celom svetu (Knjiga proroka Danila 12:7). To su predskazala još dva proroka: Jezekilj (Knjiga proroka Jezekilja 34:5-12) i Jeremija (Knjiga proroka Jeremije 23:1-2). U Jevanđelju po Mateju stoji Isusovo proročanstvo da će prava Crkva biti raštrkana (poglavlje 26, stih 31); i ubrzo nakon Njegove smrti nastupio je progon koji je doveo do rasejanja apostolske Crkve (Dela apostolska 8:1).

Šta ignoriše većina istoričara?

Svetska istorija oskudeva podacima o istinitom Hristovom Telu! Ovaj svet slabo primećuje i pamti rad tog "malog stada", koje je mrzeo, prezirao i terao u pustinju; stado koje je uvek nailazilo na otpor i čiji članovi su uglavnom živeli raštrkani po celom svetu! Ali, postoje mnoge istorijske reference o tome da je istinita Crkva postojala kroz vekove sve do danas! Knjiga Otkrivenja 12 konkretno govori o toj Crkvi.

Istinita Crkva je prikazana u duhovnom svetlu, slavi i sjaju Božijeg Duha, ali je u ovom svetu progona! Ta Crkva drži Deset Božijih zapovesti. U Srednjem veku je bila oterana u pustinju tokom 1260 godina! Čak i u vreme apostola Pavla mnogi članovi Crkve u Antiohiji, Jerusalimu, Efesu, Korintu i drugim

mestima počeli su da otpadaju od istine. Javile su se podele. Nepreobraćeni ljudi, ili oni koji su se odvratili od Božije istine i pobožnog načina života, nisu ni bili deo istinite Božije Crkve, mada su se naizgled okupljali sa onima koji to jesu. "Tajna bezakonja" je već delovala unutar tih vidljivih crkava. Otpad je uzimao sve više maha po lokalnim crkvama (naročito tamo gde su se okupljali članovi nejevrejskog porekla) tako da je već oko 125. godine n.e. većina nastavila da se drži mnogobrojnih drevnih paganskih verovanja i običaja, mada su i dalje ispovedali hrišćanstvo! Sve manji i manji deo vidljive crkve (koja se nazivala "hrišćanskom") je ostajao odistinski veran Bogu i Njegovoj istini i nastavio da se potčinjava rukovođenju Božijeg Duha.

Kada je početkom četvrtog veka Konstantin preuzeo kontrolu nad tom vidnom nazovi-hrišćanskom crkvom, ona se već skoro sasvim paganizovala, a zatim je započela sa ekskomunikacijom (isključivanjem) i progonom onih koji su se držali istinite Božije Reči! Istinitim hrišćanima koji su, iako raštrkani po svetu, sačinjavali istinitu hrišćansku Crkvu, najzad nije preostalo ništa drugo do da pobegnu, kako bi odistinski mogli da služe Bogu! Tako se vidno organizovana Crkva uspela na tron moći i postala LAŽNA Crkva - otpala žena iz Knjige Otkrivenja 17.

Ubačen u Crkvu

Ne postoji živopisnija ilustracija o tome kako je Uskrs ubačen u Zapadnu Crkvu od ovog kratkog istorijskog prikaza u enciklopediji "Britanika" (11. izdanje, tom VIII, str. 828-829):

"Nema indikacija u Novom Zavetu da se u prvom veku u hrišćanskoj crkvi slavio Uskršnji praznik. O tome ne piše ni u delima crkvenih otaca... Prvi Hrišćani (izvorna istinita Crkva) su nastavili sa držanjem jevrejskih (to jest Božijih) praznika, mada u novom duhu - kao spomen na događaje koje su te svetkovine najavljiivale. Tako se Pasha i dalje proslavljala u istinitoj Crkvi, ovog puta sa novom koncepcijom - istinitim pashalnim Jagnjetom - Hristom - vaskrslim prvencem iz mrtvih!

Iako je hrišćanska crkva slavila Uskrs još u vrlo ranom periodu, ubrzo izbija ozbiljan sukob između hrišćana jevrejskog i neznabožačkog porekla oko toga kada valja držati taj praznik, što je dovelo do duge i žestoke borbe. Za jevrejske hrišćane post se završavao 14. Nisana uveče, bez obzira na dan u sedmici, dok su nejevrejski hrišćani identifikovali prvi dan u sedmici sa vaskrsenjem Isusa Hrista (Rimska crkva, koja je tada počela da zamenjuje prave hrišćanske doktrine paganizmom, upravo odatle vuče svoje korene). Oni su držali Veliki petak kao spomen na raspinjanje Isusa Hrista, bez obzira kog datuma je padao

taj dan. Uopšteno govoreći, zapadne (katoličke) crkve držale su Uskrs u prvi dan nedelje, a istočne (gde je većina ostala na putu istinite hrišćanske religije) su sledile jevrejsko pravilo. To znači da su umesto paganskog Uskrsa istočne crkve svetkovale Pashu 14-og dana u prvom svetom mesecu.

Polikarp, biskup iz Smirne i učenik jevanđeliste Jovana, posetio je Rim 159. godine i sastao se sa Anisetusom, biskupom rimske parohije. Tema njihovog razgovora bio je Uskrs. Polikarp se zalagao za tradicionalno svetkovanje 14-og dana, onako kako je *primio od apostola*. Anisetus je, međutim, odbacivao ovaj apostolski običaj. Četrdesetak godina kasnije (197. godine), biskup rimski, Viktor, sastao se sa Polikratom, mitropolitom prokonzularne Azije (gde je apostol Pavle osnovao Crkve u Efesu, Galatiji, Antiohiji, Filadelfiji i one iz Knjige Otkrivenja 2 i 3). Raspravljalo se o istom pitanju. U to vreme hrišćanski svet je još samo u Aziji ostao privržen jevrejskom običaju. Viktor je zahtevao da tamošnji hrišćani prihvate običaj koji je u tom periodu preovladao u Rimu, što je Polikrat odlučno odbio priloživši mnogobrojne logične razloge nasuprot rimskog običaja. Nakon susreta Viktor je ekskomunicirao Polikrata, a sa njim i sve hrišćane koji su i dalje praktikovali izvorni običaj (to jest, vodili pobožan način života po uzoru na Isusa, Petra, Pavla i celokupnu istinitu Crkvu iz prvog veka n.e.). Drugi biskupi su obuzdali Viktora da dekret o ekskomunikaciji ne stupi na snagu, pa su tako azijske crkve nastavile sa nesmetanim držanjem svog običaja. Nakon ovog slučaja nalazimo da je jevrejski običaj (istinita hrišćanska Pasha) s vremena na vreme iznova postajao predmet rasprave, ali u praksi nikada nije preovladao u nekim značajnijim razmerama. Konačno rešavanje tog spora bio je jedan od razloga da Konstantin sazove Koncil u Nikeji 325. godine. U to vreme su jedini šampioni u držanju 14-og dana bili još samo Sirijci i Antiohijci.

Koncil je jednoglasno odlučio da ceo svet treba da slavi Uskrs u nedelju i da "od ovog časa niko ne treba da sledi zaslepljene Jevreje". Prosto rečeno, dekret je propisao da se nikome ne dopusti da sledi puteve Isusa Hrista koje je sledila istinita hrišćanska crkva! Nekolicina se kasnije odvojila od jedinstvenog stava već tada politički organizovane crkve i nastavila da se drži 14-og dana. U današnje vreme ti ljudi su poznati pod imenom "*Quatrodecimani*", a sam spor kao "Kvatrodecimanska kontroverza". Stoga možete da uočite na koji način je politički organizovana crkva dospela do svoje veličine i moći - prihvatanjem popularnih paganskih običaja kojima je postepeno iskorenila istinita biblijska učenja, doktrine i praksu Isusa Hrista i istinite Crkve, barem što se tiče kolektivnog držanja biblijskih običaja.

Istiniti hrišćani drže Pashu

Novi Zavet otkriva da su Isus, apostoli i svi članovi novozavetne Crkve - bez obzira na svoje neznabožačko ili jevrejsko poreklo - držali Božije subote i praznike, to jest sedmične i godišnje šabate! Uzmite Bibliju i pažljivo iščitajte Dela apostolska 2:1; 12:3-4; 18:21; 20:6, 16; Prva Korinćanima 16:8.

Euzebije, crkveni istoričar iz ranog perioda hrišćanske crkve, piše da je istinita Crkva svetkovala Pashu 14. Nisana - prvog meseca po svetom kalendaru.

"U to vreme postavljalo se pitanje od ne male važnosti. Sve parohije u Aziji držale su, po staroj tradiciji, da četrnaesti dan u mesecu, kada je Jevrejima zapovedeno da žrtvuju jagnjad, treba svetkovati kao praznik Spasiteljeve pashe... Azijski biskupi, na čelu sa Polikratom, odlučili su da se drže starog običaja koji su nasledili putem crkvene tradicije. U pismu Viktoru i rimskoj crkvi sam Polikrat ovako objašnjava nasledenu tradiciju:

'Mi svetkujemo tačan dan; niti dodajemo, niti oduzimamo. Jer i u Aziji su se ugasila velika svetla koja će ponovo ustati na dan Gospodnjeg dolaska, kada bude došao sa neba da u slavi pozove sve svete. Među njima je i Filip, jedan od dvanaest apostola, pa i Jovan, svedok i učitelj koji se naslonio na grudi Gospodove. I Polikarp iz Smirne, biskup i mučenik i Trasije, biskup i mučenik iz Eumenije, ... biskup i mučenik Sagaris... blagosloveni Papirijus, ili Melito... Svi oni svetkovaše četrnaesti dan kada je Pasha, u skladu sa Jevandeljem. Ni u jednom aspektu ne odstupaše, nego su sledili pravila hrišćanske vere.'" *(Crkvena istorija, knjiga V, poglavlja XXIII i XXIV)*

Ali, kako je lažna paganizovana crkva rasla u broju i političkoj moći, u četvrtom veku naše ere doneti su dekreti kojima je nametnuta smrtna kazna za hrišćane koji su nađeni da svetkuju Božiju Subotu (Šabat) i Božije praznike. Najzad, da bi mogli da se drže istinitog Božijeg puta, mnogi hrišćani (koji su sačinjavali istinitu Crkvu) pobjegli su da bi preživeli. Ipak, veliki deo istinite Crkve Božije je ostao u Rimskom Carstvu, mada su ti hrišćani ostali verni Božijoj istini i to su platili svojim životom umrevši mučeničkom smrću (Otkrivenje 2:13; 6:9; 13:15; 17:6; 18:24). Poslušnost Bogu bila im je draža od vlastitog života! Da li je to slučaj i sa Vama?

Šta je Bog zapovedio?

"Pričešće", često zvano i "večera Gospodnja", zapravo je Pasha, što je pravilniji naziv za tu uredbu. U pogledu svetkovanja Pashe, kao i svih drugih običaja, Juda upozorava "bodreći nas da se borimo za veru koja je jednom zauvek

predana svetima". Sada kada nam je poznato *pagansko* poreklo uskršnjeg slavlja, uklonimo tone grešaka koje su zatrle istinu o svetkovanju Pashe - spomena na Hristovu smrt! Ispitajmo kako je Isus držao ovu uredbu, jer ako idemo Njegovim stopama nećemo pogrešiti.

U Jevanđelju po Luci 22:14-20 čitamo: "*A kad je došao čas, leže za trpezu i apostoli s njime... Tada uze hleb, zahvali Bogu, izlomi ga i dade njima govoreći: ovo je moje telo koje se daje za vas; ovo činite za moj spomen. A isto tako i čašu posle večere govoreći: ova čaša je novi savez (zavet) mojom krvlju koja se proliva za vas*".

Obratite pažnju da, "kad je došao čas", Isus uvodi beskvasni hleb i vino. On nam je dao primer time što je u određeni dan i čas držao tu uredbu. Takođe primećujete da im je zapovedio da je svetkuju rečima: "Ovo činite!" A zašto? "Za moj spomen", rekao je. Te tragične noći, večere uoči svoje smrti, Isus je ustanovio novozavetni način praznovanja Pashe, opisan u Jevanđelju po Luci. Matejev zapis u Bibliji pokazuje da je uredba uspostavljena u samo vreme starozavetne Pashe "kada su jeli" (Matej 26:2, 26). Isus je znao da je kucnuo Njegov čas, da je On naše pashalno jagnje (pasha) koje će se prineti na žrtvu za nas (Prva Korinćanima 5:7).

Pasha se uvek držala 14. Nisana uveče, a to je prvi Božiji mesec prema svetom (ili jevrejskom) kalendaru. Te noći završila se poslednja pashalna večera posle koje Isus uvodi novozavetne simbole: beskvasni hleb i vino kao zamenu za jagnje koje je trebalo klati svake godine. Celovito objašnjenje o *izvornoj* Pashi koju je Bog uspostavio naći ćete u drugim brošurama.

Ne zaboravite da je Isus zapovedio: "Ovo *činite* za moj spomen". Zašto? Zato što je održavanje Pashe zapovedeno "zauvek". Pashu je trebalo svetkovati *svake* godine, kao i Praznik beskvasnih (presnih) hlebova. "Zato vrši zakon ovaj na vrijeme, od godine do godine" (Druga knjiga Mojsijeva 13:10). Isus nam je dao primer (Prva Petrova 2:21) tako što je držao uredbu o Pashi u određeni dan jedanput godišnje (Luka 2:42). Pretpostavimo da su Izraelci, dok su još boravili u Egiptu, držali ovu uredbu nekog drugog dana od onoga koji je Bog propisao. U tom slučaju oni ne bi bili spaseni od anđela smrti koji je te noći prošao uzduž i popreko Egipta! Bog sve radi na vreme i zato nam je dao tačno vreme kada treba držati uredbu o Pashi. "Kad je došao čas" Isus je uveo novozavetne pashalne simbole.

Uredba o poniznosti

Matej, Marko i Luka pominju upotrebu beskvasnog hleba i vina za Pashu. Jovan izveštava da postoji još jedan aspekt te uredbe. U 13. poglavlju Jovanovog Jevanđelja primećujemo da, nakon pashalne večere (2. stih), Isus uzima peškir (4. stih) i kreće da opere noge svojim učenicima (5. stih).

"A kad im oprao noge, uze svoju gornju haljinu i leže opet za trpezu, pa reče: **razumete li** šta sam vam učinio? Zovete me učiteljem i Gospodom, i dobro kažete, jer sam ja to. Pa kad sam ja, Gospod i učitelj, oprao noge vama, i vi ste dužni da perete noge jedan drugome; jer vam dadoh primer da i vi činite onako kako sam ja vama učinio" (Jovan 13:12-15).

Ako ko razmišlja da li se ova uredba o poniznosti odnosi i na njega u smislu zapovesti, neka pogleda šta piše u Jevanđelju po Mateju 28:19, 20 gde Isus kaže tim istim učenicima: "Zato idite i načinite sve narode mojim učenicima, krsteći ih... *ućeći ih da drže sve što sam VAM naložio*". Dakle Njegovi učenici su trebali da nas nauče svetkovanju svega što im je On zapovedio!

Godišnja svetkovina u apostolskoj crkvi

U Prvoj Korinćanima 5:7 i 8 Pavle kaže: "Jer i Hristos je kao naše pashalno jagnje prinet na žrtvu. *Stoga treba da praznujemo* ne sa starim kvascem... već sa beskvasnim hlebovima iskrenosti i istine". U 11. poglavlju on daje uputstva kako da izvrše samu uredbu. Neki pogrešno razumeju 26. stih koji glasi: "Jer kad god jedete ovaj hleb i pijete ovu čašu" tumačeći ga kao: "Uzmite koliko god puta želite". Ali stih ne kaže "koliko god"! U njemu piše "kad god" - svetkujete Pashu - "obznanjujete smrt Gospodnju - dok ne dođe". Čak je i Isus zapovedio: "Ovo činite, kad god iz nje pijete, meni *za spomen*" (25. stih). To činimo u znak sećanja na Gospodovu smrt, kao komemoraciju tog događaja. Kao što znate, komemoracije se održavaju jedanput godišnje na datum događaja koji obeležavaju. Tako i mi svake godine održavamo po jednu komemoraciju Hristove smrti pošto je potrebno da "obznanjujemo smrt Gospodnju - dok ne dođe".

Hristos je uveo uredbu o novozavetnoj Pashi večere pred svoju smrt, na sam početak 14. Aviva po svetom Božijem kalendaru. Bog ne započinje dan u ponoć, već zalaskom sunca. Kasnije tog istog dana, kada je otišao u vrt Getsimaniju, Juda Iskariot je poveo svetinu da Ga uhvati. Potom su Ga razapnuli istog 14. Aviva tokom obdanice! Poštujući Isusov primer time što svetkujemo tu svetu uredbu u istom periodu kada ju je i On držao, u vreme kada se slavi Pasha - kako je to zauvek zapovedeno - sećamo se Gospodove smrti svake godine, i to na noć kada su Ga razapnuli.

Neki uvek postavljaju pitanje šta je Pavle hteo da kaže u stihovima 27-29 u Prvoj Korinćanima 11. Apostol ovde ne razmatra pitanje dostojnosti hrišćanina da primi Pashu, već *način na koji to treba učiniti*. Pashu primamo nedostojno ako to učinimo na pogrešan način. Kada naučimo istinu o tome kako se svetkuje ta uredba, pa je opet izvršimo u vreme kada Bog to nije propisao, onda je primamo nedostojno. Pasha se prima nedostojno i ako ne prihvatimo Hristovo telo i Njegovu krv. Stoga je potrebno da ovoj najsvetijoj uredbi pristupimo *dostojno, a ne na našu osudu!*

Greška u nekim prevodima

Sledeći primer Isusa Hrista i Njegovih apostola, rana Crkva je svetkovala Pashu i Praznik beskvasnih hlebova koji sledi odmah nakon nje. Upravo taj praznik spominje se u Delima apostolskim 12:3, a u sledećem stihu i Pasha. Sveti Božiji Duh nadahnuo je pisanje ovih reči koje su ispravno prevedene na srpski jezik. To nije slučaj sa mnogim stranim prevodima gde se u četvrtom stihu pojavljuje reč "Uskrs".

Već smo ustanovili da je "Uskrs" ubačen u Crkvu mnogo kasnije nakon smrti Isusa Hrista. Stoga je reč o pogrešnom prevodu u stranim tekstovima. Izvorna grčka reč u 4. stihu je "*pascha*" što je, naravno Pasha. Stoga se u tom stihu ne spominje Uskrs, nego on upravo dokazuje da je Crkva i deset godina nakon Hristove smrti svetkovala Pashu.

Šta znači "lomiti hleb"?

Neke veroispovesti tumače Dela apostolska 20:7 kao dokaz da "večeru Gospodnju" treba uzeti svake nedelje **ujutru!** Pre svega obratite pažnju da se radnja u tom stihu odvija posle Dana beskvasnih hlebova (6. stih). Pavle propoveda oprostajnu poruku ljudima koji su se sastali u subotu uveče, a ne u nedelju ujutru. Hleb su prelomili posle ponoći (7. stih) jer su bili gladni. "Prelomi hleb i **jede**, i pošto im je još mnogo govorio do zore otide". Reč je, dakle, o običnom obedu!

Sličan izraz - "izlomi hleb" - nalazi se i u Delima apostolskim 27:34, 35. "Stoga vas molim **da jedete... uze hleb... izlomi ga i stade jesti**". Isto tako Dela apostolska 2:46: "**Lomili su hleb** po kućama, primali su **hranu** s radošću i prosta srca". To nikako nije mogla da bude "večera Gospodnja", tačnije rečeno Pasha, jer je Pavle napisao da ako uzmemo Pashu zarad utoljavanja gladi, to činimo sebi na osudu. U vreme apostola svi ljudi su "lomili hleb" pošto nisu imali vekne, koje se seku na kriške, kao mi danas. Isus je prelomio hleb tokom pashalne večere zato što je jeo uobičajeni obrok za tu priliku.

Potrebno je da se vratimo veri koja je jednom zauvek predata svetima. Držimo se ponizno i poslušno svete Uredbe o Pashi, kao što nam je zapovedeno, u vreme koje propisuje Sveto Pismo - nakon zalaska sunca, 14. Aviva po svetom kalendaru.

(Umetak u brošuri)

Hrišćani i Pasha

Isus i apostol Jovan, poslednji od dvanaestorice apostola, držali su Pashu. Isti praznik držali su i neki hrišćani u Škotskoj čak sve do 7. veka naše ere. Informacija o tome dolazi - ni manje ni više - od velikog autoriteta za istoriju hrišćanske crkve - Bedea! Njegova "*Crkvena istorija engleskog naroda*" zapanjuje mnoge koji žive u pretpostavci da su Hristos i apostoli u prvom veku slavili Uskrs. Bede piše:

"Sledeći Zakon Božiji zapisan u Starom Zavetu, Jovan je imao običaj da započne Praznik Uskrsa (zapravo *Pashu*) uveče, četrnaestog dana u prvom mesecu, bilo da je tada bila subota, ili neki drugi dan" (Tom III, str. 25).

Apostol Jovan, autor pet novozavetnih knjiga, učenik "koga Isus ljubljšaše", držao je Pashu 14-og dana u prvom mesecu (Nisanu ili Avivu), kao što je to Bog svojevremeno zapovedio Mojsiju. Ovaj katolički teolog iz ranog perioda crkvene istorije u svom delu izričito kaže šta je bila apostolska praksa posle smrti Isusa Hrista! Odakle Jovanu takav običaj? Iz primera koji je video od samog Isusa Hrista!

"Naš Gospod, Autor i Davalac Jevandelja, pojeo je staru Pashu, a zatim uspostavio Novozavetni Sakrament da ga Crkva slavi u znak sećanja na Njegovu smrt i to ne bilo kada, nego na četrnaesti dan" (*Crkvena istorija*, tom III, str. 25).

Bede ponavlja ono što sama Biblija jasno kaže: Isus je jeo staru Pashu, a potom ju je zamenio novozavetnim simbolima - beskvasnim hlebom i vinom - 14. dana u prvom mesecu. Običaj držanja *novozavetne* Pashe, na osnovu primera Isusa Hrista i apostola Jovana, vekovima se održao u izolovanim grupama hrišćana. Bede nam poručuje da su neki vernici u Škotskoj držali Pashu čak u sedmom *veku!* (Tom II, str. 19)

Mnogi istiniti hrišćani, koje je svet proganjao i koji su bili raštrkani i nepriznati, vekovima su održavali istinitu Crkvu Božiju u životu - Crkvu koju čine oni koji u sebi imaju sveti Božiji Duh.

